

φοράν τῷ 1853. Ἡτο τοπειογάφος, ἀφίνει δὲ πολλὰ ἔργα. Τρεῖς πίνακές του ὑπάρχουν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου, τὸ «Κολιζέ», ή «Ἀνατολὴ τῆς Σελήνης» καὶ ὁ «Χείμαρρος στὸ Βάρο». Καὶ ἄλλα μουσεῖα, ὡς τὸ τῆς Ὀρλεάνης, τῆς Γρενόβλης, τῆς Λίλλης κατέχουν πίνακάς του. Τῷ 1897 ἔλαβε μετάλλιον Τιμῆς εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς «Ἐταιρείας τῶν Γάλλων Καλλιτεχνῶν» καὶ τῷ 1900 μέγα ψαθεῖον εἰς τὴν Παγκόσμιον ἔκθεσιν τῶν Παρισίων.

Ο κ. Οινβέρτος Περονώ, καθηγητὴς τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰς τὴν Σοφόρην ἔξεδωκεν εἰς τόμον τὰς μελέτας του περὶ Νεωτέρας Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, ἐν αἷς ἔξετάξει διαφόρους συγγραφεῖς ἀπὸ τοῦ ΙΓ'. μέχρι τοῦ ΙΖ', αἰδογος. Ο κ. Περονὼ ἔχει μέχρι τοῦδε ἔκδόσιν Ἐλληνικὴν Χρηστομάθειαν, Γραμματικὴν καὶ Ἀγθολογίαν τῶν δημιοτικῶν ἀσμάτων, εἰς ἢ κατέγινεν ἴδιαιτέρως, περιελθόντος ὃ ἴδιος Ἐλλ. ἐπαρχίας καὶ περισυλλέξας καὶ διὰ φωνογράφου ἔτι δημοτικὰ τραγούδια.

Ἐπῆλθεν Ἰταλογαλλικὴ συνενόρησις ὅπως ἀπαλλαγὴ ἡ Γαλλικὴ καὶ Ἰταλικὴ σκηνὴ τῆς Βιεννέζικης ὀπερέττας. Οἱ Ἰταλοὶ θά κάμινον τὴν μουσικὴν καὶ οἱ Γάλλοι τὰ λυμπρέττα. Ἀργότερα θύγινη ἐφαγασία ἀνάλογος καὶ διὰ τὸ μελόδραμα.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καΐμπριγκτς σύζονται 20 τόμοι τῶν ἔργων τοῦ Κινέζου φιλοσόφου Λιοῦ Τθούγκ-Γιουάν. Εἶναι δὲ τὰ βιβλία ταῦτα τὰ ὀργαλότερα ἔγιναν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς τυπωθέντα κατὰ τὸ ἔτος 1677.

Εἰς τὸ Λογδίνον ἐπωλήθησαν πρὸ δὲ λίγων ἡμερῶν τὸ δραμάτιον τοῦ Μπετόβεν ἀντὶ λιρῶν στερλινῶν 15, δὲ λίγαις δὲ τρίχες ἀπὸ τὴν κόμην τοῦ μουσουργοῦ, ἀντὶ λιρῶν τριῶν.



## ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἐν Θήβαις ἀγνοεπάφῃ τὸ δυτικὸν ἥμισυ τῶν Ἀλεκτρῶν Πυλῶν, αἵτινες ἀνεῳδησαν πέρισσιν, καὶ ἀπεκαλύφθη ὁ προστατεύων ταύτας δυτικὸς πύργος, πλησίον δὲ τῆς θέσεως, ἔνθα κεῖται τὸ ὀρχαιολογικὸν μουσεῖον, ἀγνοεύθησαν πολλὰ λείψανα προμυκηταῖν τὸν συνοικισμὸν, δι' ὃν ἀποδεικνύεται, ὅτι καὶ ἐν Θήβαις ὁ πολιτισμὸς ἀνεπιύθη καθ' ὃν τρόπον καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Βοιωτικὰς πόλεις (Χαιρόνειαν καὶ Ὁροχιενόν), καὶ δὲν ἦτο ἴδιαιτέρας φύσεως, ὡς θά ἡδύνατο τις γά πιστεύσῃ ἐκ τῆς παραδόσεως περὶ τοῦ κτίστου τῆς πόλεως Θηβῶν Κάδμου τοῦ Φοίνικος.



Υπὸ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συμβουλίου ἐνεκρίθη ἡ ἔνεργεια ἀγασκαφῶν ἐν Αἰγύνῃ εἰς τὴν θέσιν, ὅπου ἀνευρέθη ἡ μεταφερθεῖσα εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον κεφαλὴ τοῦ Διός.

Ἀπεφασίσθησαν ἐπίσης ἀγασκαφαὶ ἐν Ἐλευσῖν καὶ Θήβαις, πρὸς ἀνεύρεσιν, μεταξὺ ἄλλων, τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Κάδμου.

Ἐγ Νικοπόλει ὑπὸ τοῦ ἔφόρου κ. Φιλαδελφέως ἀνεκαλύψθησαν πλείστα θαυμάσια ψηφιδωτά, μία ἐπιγραφὴ πατιμεγίστη καὶ μία κεφαλὴ Διός.



Ἐγ Επιδαύρῳ ἥδη ἐνεργοῦνται ἀγασκαφαὶ ὑπὸ τοῦ κ. Καρβαδίου. Αρεοπάρη μέχρι τοῦδε ἔκτασις 5000 τετρ. μέτρων.

Τὸ σπουδαιότερον τῶν ἐνδημάτων εἶναι τὸ ιερὸν τοῦ Ἀσκληπιού ἀποτελούμενον ἐκ δύο αἰθουσῶν, τῶν ὅποιων τὸ δάπεδον εἶναι θαῦμα πλούτου, τέχνης, καλλιτεχνικῆς εὐμορφιᾶς καὶ πρωτοτυπίας. Ἀληθὴς πλούτος ψηφιδωτῶν. Ἀπὸ τὰ ὡριότερα καὶ ίστορικοτερα ἔργα τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων. Τὴν μίαν ἐκ τῶν αἰθουσῶν ἔκτασεως 20 τετρ. μέτρων περιβάλλουν πολλὰ ψηφιδωτά τετράγωνα, ἀστράγαλοι, ἀβάκια καὶ ἄλλα ποικίλα ἔργα. Ἐν τῷ μέσῳ μία ψηφιδωτὴ νύσσα καὶ περὶ αὐτὴν ὀκτώ ἀκόμη πλάκες ἔγχρωμοι ἀπεικονίζουσαι διά ψηφιδωτῶν ισάριθμα πτηγά.

Ἡ δευτέρᾳ αἰθουσαῖς ἔκτασεως 40 τετρ. μέτρων εἶναι μεγαλοπρεπεστέρᾳ καὶ ὀδαιοτέρᾳ. Ἐν αὐτῇ ἀπεικονίζονται διὰ πολυχρόνιων ψηφιδωτῶν κοσμήματα Μυκηναϊκῆς ἐποχῆς καὶ ἄλλα ἀντικείμενα εἰς ἔκατὸν περίουσα σχήματα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχουν παραστάσεις ἀνθέων ἐγχρώμων, διαποικίματα ὑστροειδῆ, μιαναρδοειδῆ καὶ ποικιλία ἄλλων.

Ἐξωθεὶ τοῦ ναοῦ ἀνεῳδησαν τάφοι Ρωμαϊκοί. Κατὰ τοὺς ὀρχαιολόγους πρόκειται περὶ τῶν σπουδαιοτέρων μέχρι τοῦδε ἀγασκαφῶν μετὰ τὴν Ὀλυμπίαν καὶ τοὺς Δελφούς. Αἱ ἀγασκαφαὶ θὰ συνεχισθοῦν μέχρι βάθους 7 καὶ πλέον μέτρων. Ἐπίσης ἀνευρέθησαν μαρμαρίνη ιερὰ κλίνη καὶ μέγα τεμάχιον ἐπιγραφῆς ἀναγραφούσης διάφορα ίαματα τοῦ Ἀσκληπιοῦ.



Ἄγασκαφαὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἀπεκάλυψαν θαυμάσιον ὑδραγωγεῖον Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Ἐτέρᾳ ἀποκάλυψις εἶναι μία θαυμασία κτιστὴ ὁδὸς κειμένη εἰς βάθος δεκατριῶν ποδῶν κάτω τῆς σημερινῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Ἡ ὁδὸς φέρει ἔξοχος ὁρατὰ στρομένα πεζοδρόμια.



Ο κ. Μπλήμ ἀγαφέρει μίαν περίεργον κεφαλὴν τοῦ Ἀγινόου διατηρουμένην εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Θερμῶν καὶ εἰνρεθεῖσαν εἰς Ὀστιαν. Ο διπλοῦς στέφανος ὁ ὅποιος περιβάλλει τὸ ώραῖον μέτωπον τοῦ θεοποιηθέντος Βιθυνοῦ, διακοσμεῖται ὑπὸ δύο μεταλλίων ὑπὸ μορφὴν νομισμάτων. Ἐπὶ τοῦ ἑιδὸς ἐξ αὐτῶν, διακρίνεται ἡ προτομὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέοβρα πρὸς δεξιὰν καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἡ κεφαλὴ κατὰ μέτωπον τοῦ Αδριανοῦ.



Πλησίον τῆς Τόνικρ, εἰς Ἐρ Σαίντ Ουμπέρο ἀγεναλύψθη ὅλως τυχαίως, πλήρης ἀποσκευὴ ἐνὸς ἀρχαίου ζωγράφου, δι ὅποιος ἀν κρίνεται ἐκ τῶν ἀνευρθεόντων ὅμοιον νομισμάτων θὰ ἔξησε περὶ τὰ μέσα τοῦ 4ου μ.Χ. αἰώνος. Τό κιβώτιον τοῦ ἀρχαίου καλλιτέχνου περιεῖ πλὴν μιᾶς μυστηριώδους οὐδίας, τῆς ὅποιας ἡ σύνθεσις ὅμοιά εἰσι πολὺ μὲν ἐκείνην τοῦ σπόργου, καὶ διέφορα κράματα ἐντὸς κναδίσκων ἡ εἰς πλάκας. Ο κ. Ρέλμαν προέβη ἀμέσως εἰς χιτώνην ἀγάλματιν τῶν οὐσιῶν τούτων, εἰσέτι δὲ δὲν ἀνεκοίνωσε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἔφενῶν του. Λέγει μόνον πρὸς τὸ παρόν ὅτι τὰ κράματα ἐκεῖνα ἤσαν παρεσκευασμένα μετ' ἀρχαρικοῦ κόμεως, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ζωγράφος πατεγίνετο εἰς ὑδατογραφίας. Ο κ. Ρέλμαν εὗρεν ἐπίσης μεταξὺ τῶν κράματων καὶ ἔνα κναδίσκον σινικῆς μελάνης.



Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου ἐπλουτίσθη ἐσχάτως ὑὲ ἐν νέον εὑμέγερθες ἀγαλμάτισν, εὐρεθὲν εἰς τὴν Σάχα

τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἀγαλμάτιον τούτο, καίτοι ἐντελῶς μετρίας τεχνοτροπίας, εἶναι ἐν τοσούτῳ, ἀρκετοῦ ἐνδιαφέροντος. Υπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἡμιγύμνων ἐκείνων Ἀφροδιτῶν εἰς τὰς δόποιας συγκαταλέγεται καὶ τὸ περίφημον ἄγαλμα τοῦ Μπελβεντέρε. 'Ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπερ χρακτηρίζει τὸ ἐν λόγῳ ἄγαλμα εἶναι ὅτι οἱ πέπλοι οἱ δόποι εἰ καλύπτουν τὰ νῦν τῆς θεᾶς εἶναι ἀναστηκομένοι μέχρι τοῦ ὑψους τῆς κεφαλῆς. Ἡ κεφαλὴ δυστυχῶς δὲν διεσώθη καὶ ἐπειδὴ αὗτῇ φαίνεται ὅτι ἐφέρετο πρὸς τὰ ἐμπόρια, προβάλλεται οὕτως ἐν μικρῷ ἀρχαιολογικὸν πρόβλημα ὅπερ πρὸς τὸ παρόν παραμείνει ἀλιτον.



Ο ἔφορος τῶν Βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων κ. Γ. Σωτηρίου, περιελθὼν ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργείου πρὸς μελέτην τῶν Βυζαντινῶν καὶ Χριστιανικῶν μνημείων μνημείων τοῦ Κράτους, ἀνέφερεν ἐσχάτως εἰς τὸ ὑπουργεῖον περὶ τῶν σπουδαιοτάτων ἀποτελεσμάτων τῆς περιοδείας του ταύτης.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ, ἐταξινομήθη ἡ πλουσία συλλαγὴ τῶν Βυζαντινῶν καὶ Χριστιανικῶν κειμηλίων τῆς Μογῆς ταύτης, των δόποιων ἡ ἱστορικὴ ἀξία διά τὰς ἐπί ταῦτην γνωστά της Μολδοβλαχίας είναι μεγίστη. Διὰ πρώτην φοράν κατωρθώθη ἐπίσης νὰ φωτογραφηθῇ ἡ ἐκ κηρομαστίχης ἱστορικὴ εἰκὼν τῆς Μογῆς, ἡ διοριθμεῖσα ἵππον ιωάννου τοῦ Παλαιολόγου.

Ἐν Κυνθήοις ὑπάρχουσιν ἐντὸς ἐγκαταλειμμένων κάστρων, ἐν Παλαιοχώρᾳ, Μυλοποτάμῳ καὶ τῷ Κάστρῳ τῆς Χώρας, πλεῖσται ἀρχαῖαι ἐκκλησίαι μεθ' ἀγιογραφιῶν σπουδαιοτάτων διά τὴν κατανόησιν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῆς Ἐπτανήσου κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν Στερεάν Ελλάδα εἰς τὸ χωρίον Δεσφίνα σώζεται ἀγνωστὸν μέχρι τούτῳ ναΐδριον τῶν Ταξιαρχῶν, Ἰδρυθέν τῷ 1338 ἐπὶ Ἀγδονίκου τοῦ Παλαιολόγου καὶ διασῶζον καλλίστης τέχνης τοιχογραφίας καὶ ἀρχαιοπεπεῖς συνθέσεις, αἰλικάς ἐνδυμασίας κλπ.

Ἐπίσης εἰς τὴν Φιλιώτιδα ἀγευσέθησαν ἐν Λαμίᾳ καὶ Ὑπάτῃ πολλὰ ἀρχαιότατα Βυζαντινά ἀνάγλυφα καὶ ἐπιγραφαί, ἐξ ὧν σπουδαιοτέρα εἶναι ἡ τοῦ κτίτορος τῆς Ἀγίας Σοφίας τῆς Ὑπάτης «Προεδροῦ Δημητρίου τοῦ Κατακαλάν», πιθανῶς τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τοῦ Βυζαντίου κατὰ τὸν 11ον αἰώνα μ.Χ.

Τρούμησαν Ἰδιαίτεραι μεσαιωνικαὶ σύλλογαι ἐν Ἀμφίσσῃ, Δελφοῖς, ἐνθα ὑπάρχουσι τὰ ἀρχαιότατα ἐν Ελλάδι Χριστιανικά γλυπτά, ἐν Σκριποῦ καὶ ἐν Θήβαις καὶ ἐν πολλαῖς Μοναῖς καὶ ἀλλοις τόποις τῆς Θεσσαλίας.

Ἐπίσης περιεγράφησαν τὰ καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολικὴν Στερεάν Ελλάδα μεσαιωνικά κτίρια καὶ βίγλαι ἡ παρατηρητήρια, εἰς δὲ τὰ Ἀμπελάκια τῆς Θεσσαλίας, τὴν γνωστὴν παρὰ τὴν εἴσοδον τῶν Ιεμπῶν κωμόπολιν, ἐξητάσθη τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σφάρτς μὲ τὰς πολυτελεῖς τοιχογραφημένας αἰθούσας, τὸ θησαυροφυλάκιον καὶ τὰς ἀποθήκας του.



**Ἡ Μπερτίνι καὶ δ Σερένα,** οἱ δόποι πρωταγωνιστοῦν εἰς τὴν  
«Φαιδράν», ἥτις θὰ παιχθῇ προσεχῶς εἰς τὰς Ἀθήνας.